

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

ΟΙ ΑΠΑΧΗΔΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΟΙ «ΦΟΝΗΔΕΣ»

Πρό ενός και πλέον αιώνος, μάλιστα, έβασίλευε ό ήλιος τό Παρίσι βοισκόταγε στην διάθεση των κακοποιών. Οι άπάχηδες ήσαν άπολυτως κύριοι της πόλεως καμιά δέ άρχή δέν μπορούσε νά τους επιβληθή.

της ληστείας και του εγκλήματος. Μόλις βασιλεύσε ό ήλιος κατά την έποή εκείνη, όλ' οι δόδομοι της πρωτεύουσας ήσαν βροισκόντουσαν στην διάθεση των κακοποιών. Καμιά άρχή δέν μπορούσε νά τους επιβληθή. Οι άπάχηδες ήσαν πραγματικοί κύριοι της πόλεως κατά τη νύχτα.

Κατά τό 1731 ύπήρχε στό Παρίσι μία συμμορία κλεπτών θαυμασία όργανισμένη ή οποία έλυμαίνετο κυριολεκτικώς την πρωτεύουσα καί τή περίχωσα. Ήταν τόσο τό θράσος τους ώστε και την ήμέρα άκόμη έλάττειναν τους διαβάτας και διάφορα σπίατα μεταξυ των όποιων και τό άνάκτορο του δουκός της Ορλεάνης. Κατόπιν αυτού, ή άστυνομία άναστατώθηκε δλόκληρη και ύστερα από έντονη καταδίωξη κωρόφρασε ύ συλλογή όλα τά μέλη της σπείρας — πάνω από τριάντα — τά όποια και άπηγγονίσθησαν άμέσως στην πλατεία της Γρόβης. Άρχηγός της συμμορίας ήταν ένα παιδί μόλις δεκαεξή χρόνων, ό περιφημος Γκυγιώι - Ζερμάνι 'Ανρύ ό έπιλεγόμενος Ραφφιά, ό ότοίος και κρεμάστηκε μαζί με τους άλλους.

Παρά την παραδειγματική όμως αυτή τιμωρία των άπάχηδων, οι νυχτερινές επιθέσεις κατά των διαβατών, εξακολουθούσαν και δέν έπέρασαν δέκα χρόνια, όποτε μία νέα σπείρα κακοποιών έτρομοκράτησε κυριολεκτικώς τό Παρίσι. Ο Μπαριπιέ στην 'Εφημερίδα» του μάς έξιστορεί τον τρομο των Παρισινών της εποχής εκείνης : «Πρό τριών μηνών, γράφει κατά τον Δεκέμβριο του 1742, ύπάρχει στό Παρίσι μία σπείρα κακοποιών της όποιας άποκλειστικό έργο είναι νά ληστεύη και νά δολοφονή τους διαβάτες στό δρόμο. Πολλοί πολίτες δολοφονούνται από τις έννια ως τις δέκα τό βράδυ, και σε κεντρικές μάλιστα όδους. Κ' έτσι δε βλέπει κανείς νυχθόζωσα έξω μετά τις δέκα. Παρίσι ται έπιτακτική ανάγκη νά διπλασιασθούν οι φρουροί της πόλεως».

Οι λησται της εποχής εκείνης έλεγοντο «φονηάδες». Άπόγονοι των «φονηάδων αυτών είναι οι σημερινοί άπάχηδες.

Ο φάκελλος των ληστών αυτών βρισκται στα ένδικά 'Αρχεία της Γαλλίας και μάς παρέχει χαρακτηριστικές πληροφορίες για τά ήθη τους και τους τρόπους τους, από τις όποιες συμπεραίνει κανείς ότι οι άπάχηδες του παρελθόντος ήσαν πολύ μοντέρνοι και ότι δέν διέφεραν καθόλου από τους σημερινούς.

Μιά δολοφονία, πολύ κοινή κατά τά άλλα προκαλεί έν πρώτους την προσοχή του έρευνητού των άρχείων. Ένα καλοκαιρινό βράδυ, την νύχτα του Σαββάτου πός την Κυριακήν 17 'Ιουνίου 1742, ό κ. Κλαύδιος Μποννεφόν θησαυροφύλαξ των κτημάτων της Κοινοτήτος της Βορτανής, περνοσας μαζί με τον ύπηρέτη του από την όδό 'Αγίου Όνορέ, γυρίζοντα, από ένα φιλικό του σπίτι. Ήταν

'Από πότε ύπάρχουν άπάχηδες. Τό Παρίσι στην διάθεση των κακοποιών. Ή άνικανότης της άστυνομίας. Ληστείες και δολοφονίες μέσα στους δρόμους. Ή τρομοκρατία των κακοποιών. Οι περιφημοί 'Φονηάδες'. Ή δολοφονία του θησαυροφύλακος. Για νά ήσυχάση τό κρινόν. Ή ληστεία ένός 'Υπουργού. Ο άφρολισμός των εύγενών. Τό χτύπημα με τό σφυρί στό σβέρκο. Μέσα στις ύπαιτες ταβέρνες. Μία συγκέντρωση άπάχηδων. Ή σπείρα του Ραφρέν, κτλ.

άργα — δύο ή ώρα τό πρωί — μά ή νύχτα ήταν πολύ όφραια και ό κ. Μποννεφόν έβράδιζε ήσυχος πός τό σπίτι του. Έξαφνα από μία πάροδο πρόβαλε τρέχοντας ένας άνθρωπος ό όποιος ώρμησε έναντιον του κ. Μποννεφόν και του άρπαξε τό ξίφος. Συγχρόνως του κατάφερε μία δυνατή μπαστουνα στό κεφάλι. Ο ύπηρέτης του κ. Μποννεφόν άρχισε νά φωνάζη άμέσως : «Βοήθεια ! Βοήθεια !» Μά ό έπιθετής είχε πεντέξη άλλους συντόφους οι όποιοι του οίχητηκαν και τον έλιασαν, κλείνοντάς του τό στόμα. Ένας από τους ληστές τότε χτύπησε τό δυστυχισμένο θησαυροφύλακα στό κεφάλι και του άνοιξε μία βαθειά πληγή, ενώ ένας άλλος του βύθησε τό σπαθί του στό στομάχι.

Ύστερα του πήραν όσα χρήματα και τιμαλφή είχε επάνω του και τό έβραλαν στα πόδια. Ο ύπηρέτης τότε σήκωσε τον κύριό του. Παρ' όλας τις πληγές του μπορούσε και περπατούσε άκόμη. Κι' οι δύο διευθύνθηκαν πός τή λαχαναγορά, όπου οι μανάβηδες είχαν άρχισι νά έκθέτουν τά εζή τους, για νά ζητήσουν βοήθεια. Οι μανάβηδες έτρεξαν κ' έφεραν άμέσως μια περίπολο της άστυνομίας ενώ συγχρόνως μετάφεραν τον τραυματία σ' ένα γιατρό. Τα τραύματα του ήσαν πολύ σοβαρά και ό δυστυχής, παρ' όλας τις περιποιήσεις, πέθανε την άλλη μέρα.

Ή άστυνομία παρ' όλας τές αναζητήσεις της, δέν κατάρωθσε νά συλλάβη τους δολοφόνους. Έξ άλλου δέ για νά καθουχάση τό κοινόν, εξέδωσε ένα άνακοινωθέν διά του όποιου έλεγε ότι ή δολοφονία του θησαυροφύλακος δέν ώφείλετο στους ληστές, αλλά σε έχθρούς του, οι όποιοι τον παρεμβόσαν. Και έτσι οι Παρισιοί ήσύχασαν κάπως. Ύστερα όμως από λιγες μέρες ό κ. Κλωντ Γκραιμαιζόν ντε Ντορνέ, πρώην ύπουργός των Στρατιωτικών περνοσας κατά τά μεσάνυχτα από την όδό 'Ωμπρ-λε Μπουσε. Ήταν μόνος. Μά τί είχε νά φοβηθή ; Μήπως δέν είχε στό πλευρό του τό σπαθί του ; Έξαφνα, έννοιωσε ένα χέρι νά πιάνη τό σπαθί του από τή λαβή και νά τό τραβη έξω. Τό πράγμα έγινε τόσο γρήγορα, ώστε δέν έπρόφρασε ν' άμυνθή. Σε μία στιγμή τρεις άνθρωποι τον έπιασαν και τον έρριξαν κάτω κτυπώντας τον. Κατόπιν τον λήστευσαν κ' άφήνοντάς τον άναίσθητο, τώβαλαν στα πόδια.

Και οι νυχτερινές επιθέσεις εξακολουθούσαν άλλαλλάλληλες. Καθημερινώς δσημιώνοντο δύο και τρεις δολοφονίες και ληστείες. Τά ξίφη που είχαν επάνω τους οι εύγενείς δέ χρησιμοποιεσαν σε τίποτε. Δέν έπρόφταναν καν νά τά τραβήξουν. Όλα δέ τά θύματα προσεβάρλλοντο κατά τον ίδιο τρόπο. Χτυπόντουσαν στό σβέρκο μ' ένα σφυρί. Αυτό τό χτύπημα ήταν ή ύπογραφή των δολοφόνων, τό έξχωριστό σημάδι των «φονηάδων».

Έλθουσαν τους άστούς, τους εύγενείς και αυτά τά όργανα της έξουσίας άκόμη, όπως τον άξιωματικό Πορβιλ ό όποίος έδολοφονήθη και έληστεύθη κοντά στην 'Αγία Πελαγία, στις έφτά ή ώρα τό βράδυ.

Αί περίπολοι τριγυρνούσαν βέβαια άδιάκοπα μέσα στους σκοτεινούς δρόμους, μά οι βαρειές μπότες των στρατιωτών, προσιδοποιούσαν από μακριά τους κακοποιούς οι όποιοι έμεναν έτσι ασύλληπτοι.

Ή τύχη ώστόσο έξυπνητέτη την άστυνομία. Ένα βράδυ μία περίπολος καθώς πήγαινε ν' αναλάβη ύπηρεσία στην Καινουργία Γέφυρα άντελήφθη από μακριά τρία ύποκιμενα ύπόπτου έξωτερικού. Έκείνοι μόλις είδαν τους στρατιώτες τώβαλαν στα πόδια, μά οί στρατιώτες τους κατεδίωξαν και κατορθώσαν νά συλλάβουν τους δύο. Ο τρίτος φεγνοντας, άφρασε νά του πέση ένα βαρύ σιδερένιο εργαλείο, τό σφυρί των «φονηάδων».

Τους συλληφθέντας τους μετάφεραν στό Τμήμα. Ήσαν κ' οι δύο καλοντυμένοι μά τά ρούχα τους τους έπείναναν πολύ φαρδεά και μάστευα κανείς πολύ εύκολα την προέλευσή τους.

— Που τά βρήκατε αυτά τά ρούχα ; τους ρώτησαν.

— Τάγοράσαμε από ένα μεταπλητή του προαστίου του 'Αγίου

ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XVIII ΑΙΩΝΑ

'Ένας από τους ληστές χτύπησε τον δυστυχισμένο θησαυροφύλακα στό κεφάλι και του άνοιξε μία βαθειά πληγή, ενώ ένας άλλος του τρυπούσε με τό σπαθί του τό στομάχι.

Αντωνίου, απήντησαν εκείνοι :

Και, μη δείχνοντας την παραμικρή συγκίνηση, κτύπησαν ειρωνικά τόν άξωματικό που τούς έκύτταε. Ήσαν κ'οι δυο πολύ νέοι, ο ένας 24 χρόνων και ο άλλος 18. Λεγόντουσαν Ρουσσέλ και Ντεμπιλέν. Όταν τούς έγδυσαν άνεκάλυψαν στο σώμα τ'οσημάδι ν'που έχραζαν τότε κατά κανόνα στις φυλακές στους καταδικασζόμενους.

Την έπαύριό της συλλήψεως τών Ρουσσέλ και Ντεμπιλέν πολλοί ύποπτοι είχαν συγκεντρωθεί σε μία ύπόγεια ταβέρνα της προκουμαίας, κοντα στο μέγαρο τών Δικαστηρίων. Μπροστά στα τραπέζια τους όπου ύπ'ησαν μοπιτίλιες γεματες κονιάκ διάφοροι νέοι χλωμοί και κακοντυμένοι μιλούσαν με χαμηλή φωνή, για να μην τούς άκούυνε.

— Ξέρετε, ειπε ο ένας άπ' αυτους, λεγόμενος Ροσερύ, ο όποιος ίσχυριζετο πω, ήταν ράφτης—ο Ρουσσέλ κ' ο Ντεμπιλέν κιάστηκαν !... Ο Μπερτράν κατώρθωσε να τό σκάση... Μά έχασε τό σφυρί σου, τό σφυρί της συντροφιάς μας.

— Έχω ένα άλλο που εινε καλλίτερο άπό τό σφυρί Μπερτράν! ειπε τότε ένας άλλος νέος, τόν όποιον οι σύντροφοί του έκύτταζαν με σεβασμό ! Νά το !..

Αυτός ήταν ένας νέος όνόματι Ραφέν, ώς 20 χρόνων, που πολλουσέστους δρόμους τού Παρισιού άριθμούς που κέρδιζαν στο λότο.

Και ο νέος αυτός έδειξε στους συντρόφους ένα ξυλινο άκαθωτό ρόπαλο στην άκρη του όποιου κρεμότανε άπό ένα σχοινι μία μολυβένια σφαίρα.

— Μ' αυτό έδώ, ειπε, δέ φοβάμαι κανένα. Ούτε φασαρία κανει κ' αξίζει περισσότερο άπό ένα ζευγάρι πιστόλια. Έχω όπως βλέπετε έργαλεία χρήσιμα για τη δουλειά μου!

Οι άλλοι τότε τόν έπεριστοίχισαν και άρχισαν να τόν κυττάζουν με θαυμασμό και με κάποιο σεβασμό. Όλοι τους ήταν πολύ νέοι. Ένας μάλιστα που τόν έλεγαν «Μικρό Φίλιππο» φαινόταν μόλις για 13 χρόνων. Ήταν εύθυμος και έξαιρετικά ζωηρός. Έγώ δέν έχω άνάγκη άπό τό έργαλεία σας, ειπε. Βάζω μία τρικλοποδιά στους διαβάτες και να σου τους φαρδεις—πλατείς κάτω. Τρέχουν τότε κ' οι άλλοι σύντροφοι κ' η δουλειά μας τελειώνει άμέσως. Αυτό πετυχαίνα πάντοτε. Θυμηθήτε αυτόν που κανονίσαμε άνήμωρα του Άγίου Λουδοβίκου, στο δρόμο του χωριού του Βώζυροφ. Τόν άρπαξα άπό τό λοιμό, τού έβρα τα δάχτυλά μου μέσα στο στόμα για να μη φωνάξη και με μία τρικλοποδιά τόν έβριξα κάτω. Έσείς τότε τού βουτήξατε την πίπα του, τόν κανό του, τό ποικαμύσο του και τόν άφήσαμε να γυρίση γυμνός στο σπίτι του. Ήταν πολύ άστειος έτσι...

— Βρομοδουλειά, ειπε τότε ο Ραφέν. Αυτός ήταν ένας σαπουνάς δικός μας που ειχε λίγες δεκάρες μόνο στη τσέπη του. Και η όμηγυρις άκουσε τα κατορθώματα του Μικρού Φίλιππου ο όποιος διηγείτο πώς μέσ' στις έκκλησιες έκοβε τις τσέπες τών λειτουργομένων και τους έλεβε τις ταμπακιέρες. Ήταν τόσο μικρός ώστε κανείς δέν θά τόν έπρόσεχε μέσα στο πλήθος τών συντρόφων του.

Μά και όλοι οι άλλοι θαμώνες της ταβέρνας ειχαν άπειρα τέτοια κατορθώματα για να διηγηθών καθε νύχτα, άποτολούντες σπιρίες άπό πέντ' έξη ή καθισμά. Έ δ ο ύ λ ε υ α ν με δραστηριότητα μέσα στο Παρίσι και κατόπιν έδιναν ρανταβού για να μοιραστούν τα λάφυρά τους, σε καμμία ταβέρνα τών όδών Γκαλάντ ή Άγίου Όνωριου, στο Χρυσό Ήλιο της όδου Σαιν-Μερρι, ή στην «Μαγδαληνή» της όδου Άγίου Σουλπικίου. Στην τελευταία μαζεύοντουσαν όλοι οι περίφημοι άπάχης της εποχής : Ο Τιμπώ, ό έπιλεγόμενος «Άλύπητος», ένας άλλος Τιμπώ, έπιλεγόμενος «Ζανθούλης», που μόλις ήταν δεκαπέντε χρόνων κ' ο όποιος ειχε κάνει έφτά χρόνια στη φυλακή, ο Φελίξ έλβετός στρατιώτης, περιήφημος για τους πολλούς φόνους που ειχε κάνει και πολλοί άλλοι. Κοντά σ' αυτους, ήσαν και πολλές γυναίκες, ή φιλενάδες τους.

Η σύλληψις, ώστόσο του Ρουσσέλ και του Ντεμπιλέν ήταν φοβερό χτύπημα για τους κακούργους οι όποιοι ειχαν άποθρασυνθή. Έδολοφονούσαν τους πολίτες στους κεντρικότερους δρόμους τού Παρισιού. Κάθε πρωί, οι διάφοροι καταστηματαρχαί που πήγαιναν ν' άνοιξουν τα μαγαζιά τους έβλεπαν δύο ή τρία πώματα στο λιθόστρωτο με τό κρανίο συντεμμένο. Οι τσέπες τους ήσαν άδειανές, τα σπαθιά τους και τα ρολόγια τους ειχαν κάνει φτερά, πολλές δέ φορές και τα καπέλλα τους μαζί με τα παπούτσια τους.

Ή τόλμη τών κλεπτών δέν ειχε πειά όρια. Μέρα μεσημέρι έμπαιναν μέσα στα σπίτια κ' άν οι ιδιοκτήται τους έφεραν αντίστασι, τούς έσκότωναν. Στη διανομή τών κλοπιμαίων, μέσα στις ταβέρνες, τσακωνόντουσαν συνήθως μεταξύ των και πολλές φορές τραβούσαν τα μαχαίρια τους και χτυπιόντουσαν άσχημα. Έπίσης τσακωνόντουσαν για τ' ά γλυκά μάτια της μιάς ή της άλλης φιλενάδας των, όπως και στο πούδες θά χτυπούσε πρώτος τό θύμα τους. Πρίν δολοφονήσουν τόν άξωματικό Πορβίλ τράβηξαν κληρο πούδες θά του ριχτή πρώτος. Ο κληρος έπεσε σε κάποιο Βωσέ.

— Άρνούμαι να τόν χτυπήσω, ειπε έκείνος, γιατί δέν έχω σκοπό να πάω στη φυλακή.

— Δειλέ πού φοβάσαι να σκοτώσης έναν άνθρωπο, του άπάντησε τότε ο Ντεμπιλέν. Άφού εισαι τέτοιος, γιατί άνακαίρεισαι σε μία δουλειά για την όποία δέν εισαι άξιος.

Τό ίδιο όμως βράδυ, ο Βωσέ, για να δειξη στους συντρόφους του ότι δέν ήταν διόλου δειλός δολοφονούσε δυο πολίτες στην όδο Πτι-Λυόν.

Η σύλληψις τού Ρουσσέλ και τού Ντεμπιλέν δέν έκανε τόν Ραφέν, πώ φρόνιμο. Και τό θράσος του τόν έκανε να πέση ανά χείρα της έξουσίας.

Ένα βράδυ, μαζί με τους συντρόφους «Άλύπητο» «Ματάκιας» και «Γκανά» έδολοφώνησαν στην όδο Καπουτσιάν τόν κ. Σαμουά. Ο «Ματάκιας» έπήρε τό ρολόι του, ο «Γκανά» τό σπαθί του και ο «Άλύπητος» ένα κομμάτι άπό την άσημοκεντημένη ζακέτα του. Τό ρολόι τώδωσαν στο συνθησιμένο τους κλεπταπόδχο, τόν ντε Μπραί, για να τό πουλήση. Μά ο ντε Μπραί μόλις πούλησε τό ρολόι, συνελήφθη κ' έφυλακίστηνε στο «Πτι Σατελέ».

Έκει πήγε να τόν έπισκεφθή ο Ραφέν για να του πάρη τό αντίτιμο τού κωληθέντος ρολογιού, μά καθώς έφραγε άπό τη φυλακή οι στρατιώτες τόν συνέλαβαν μαζί με τόν «Άλύπητο» και τούς έφυλακίσαν κ' αυτους με τη σισα τους. Η σύλληψις τους ώφειλετο σε προδοσία τού συλληφθέντος κλεπταπόδχου ο όποιος ήλπιζε ότι έτσι θά έλάφρωνε τη θέση του. Έτσι συνελήφθησαν κ' οι άλλοι συνένοχοί τους.

Μεταξύ τών συνενόχων τών άπάχηςων συνελήφθησαν και πολλά παιδιά καλών οίκογενειών. Τους υπέβαλαν όλους σε φρικτά μαρτύρια για να όμολογήσουν, μά κανεις τους δέν έλεγε τίποτα.

Στό τέλος καταδικάστησαν όλοι εις θάνατον. Άλλοι υπεβλήθησαν στον διά τροχού θάνατο και άλλοι άπηγχονίσθησαν στην πλατεία της Γρέβης. Τά πτώματα τών άπαγχονισθέντων τά άρσησαν επί ήμερες επάνω στις άγχορες, για να παραδειγματισθούν οι άλλοι κακοποιοί. Σμήνη κοράκων τά κατέφαγαν !..

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΑΠΑΧΗΔΩΝ

Οι άπαγχονισθέντες συμμοριταί του Ραφέν, έμειναν μετά τόν θάνατό τους στην άγχόνη, όπου ήσαν λεία τών κοράκων.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΠΑΧΗΔΩΝ

Την άλλη μέρα βρήκαν τά πτώματα επάνω στο πλακόστρωτο, με τό κρανίο τους συντεμμένο...